

SM
5851/16.06.

Nr. 53.719/2014
din.../19.09.2014

Sm. 8029
Data 15.09.2014
SG: 4526
19.09.2014

Către,

Guvernul României
Departamentul pentru Relația cu Parlamentul

În atenția domnului Eugen NICOLICEA
Ministru Delegat pentru Relația cu Parlamentul

16.06

Urmare adresei dumneavoastră nr. 5851/DRP/19.06.2014, vă remitem alăturat răspunsul la interpelarea adresată ministrului justiției de către domnul senator **Marian VALER** și înregistrată la Departamentul pentru Relația cu Parlamentul.

În conformitate cu dispozițiile art. 112 din Constituția României și ale art. 158-165 din Regulamentul Senatului, vă rugăm să transmiteți răspunsul nostru domnului senator.

Cu stimă,

Pentru Robert Marius CAZANCIUC, ministrul justiției, semnează

Liviu STANCU

Secretar de Stat

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741
București, România
www.just.ro

COD: FP-01-03-ver.1

Nr. 53.719/2014
din .../2014

Către,

Parlamentul României
Senatul

Domnului senator Marian VALER

Stimate Domnule Senator,

Urmare a interpelării adresate de dumneavoastră ministrului justiției și înregistrată la Departamentul pentru Relația cu Parlamentul, referitoare la **abuzurile comise de către conducerea SRI și instanțele judecătorești asupra colonelului (r) Dedu Ion**, vă comunicăm următoarele:

Inspekția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în urma verificărilor efectuate la solicitarea Ministerului Justiției, ne-a comunicat, prin Nota din 18.08.2014, faptul că domnul Dedu Ion, eliberat din funcția de șef sector în cadrul UM 0318 București, a contestat în instanță măsurile dispuse de conducerea Serviciului Român de Informații. Cererea formulată de reclamant fost înregistrată sub nr. 37955/3/2010, inițial pe rolul Tribunalului București, care a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, unde a fost înregistrată pe rolul Secției a IX - a Contencios administrativ și fiscal.

Se arată în cuprinsul interpelării că, prin sentința nr. 252/22.01.2013 pronunțată în dosarul nr. 37955/3/2010, Curtea de Apel București a respins cererea reclamantului cu o motivare apreciată ca fiind lacunară, neconcludentă și chiar illogică. În cuprinsul hotărârii nu au fost analizate apărările reclamantului, se recunoaște un abuz exercitat asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale reclamantului, în condițiile în care instanța ar fi trebuit să se sesizeze din oficiu cu privire la încălcarea drepturilor reclamantului, au fost apreciate ca legale actele

administrative emise de conducerea Serviciului Român de Informații, aspect ce vine în contradicție cu probele administrate în cauză de reclamant.

Instanța și-a întemeiat soluția pe documente clasificate, la care reclamantul nu a avut acces, fiind pus astfel într-o situație de discriminare procesuală. Mai mult, se apreciază că există suspiciuni cu privire la independența și imparțialitatea judecătorului cauzei, având în vedere că acesta deține certificat ORNISS, care a fost validat de pârâul Serviciul Român de Informații și care îi asigură accesul la informațiile clasificate, la care reclamantul nu a avut acces. Deși s-a încuviințat proba cu interogatoriul pârâșilor, instanța nu a stăruit în administrarea acesteia.

Un aspect apreciat ca fiind de o gravitate deosebită este acela că instanța nu a reținut că sancțiunea disciplinară „consemnare” era abrogată la data aplicării acesteia reclamantului, atât prin Constituție, cât și prin Legea nr. 345/2004.

În cuprinsul interpelării s-a mai învederat că durata procedurii în dosar este una excesivă, depășind în prezent 4 ani de la data sesizării inițiale a instanței de judecată. Pe rolul Tribunalului București dosarul a fost înregistrat la 09.08.2010, iar primul termen a fost stabilit la 06.05.2011, la aproximativ 9 luni de la data depunerii contestației. Tribunalul, la termenul din 06.05.2011 a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, unde dosarul a fost înregistrat la 22.06.2011, primul termen fiind alocat la aproximativ 5 luni de la înregistrare. Pârâul a încercat să tergiverseze soluționarea cauzei, în principal prin secretizarea documentelor, cu concursul instanței, care nu a dezbătut și soluționat acest aspect. Sentința a fost pronunțată la 22.01.2013 și a fost comunicată reclamantului la 11.06.2013, după aproximativ 140 zile.

Împotriva sentinței nr. 252/22.01.2013 reclamantul a promovat recurs, înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 03.07.2013, primul termen fiind stabilit la 23.10.2014, la un interval de 1 an, trei luni și 20 zile de la data înregistrării. Cererea de preschimbare a termenului de judecată a fost respinsă prin încheierea din 19.09.2013.

În concluzie, s-a solicitat Inspecției Judiciare a se verifica modul în care a fost soluționată contestația formulată de reclamant, ce a făcut obiectul dosarului nr. 37955/3/2010 al Curții de Apel București, prin prisma criticilor expuse în cuprinsul interpelării, inclusiv sub aspectul temporizării procedurii.

Așa cum sunt prezentate în cuprinsul interpelării, faptele se circumscriu conținutului abaterilor disciplinare reglementate în prezent de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată - nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor ori întârzierea repetată în efectuarea lucrărilor, din motive imputabile, respectiv de art. 99 lit. i teza I din același act normativ - nerespectarea îndatoririi de a se abține atunci când judecătorul sau procurorul știe că există una din cauzele prevăzute de lege pentru abținerea sa și de art. 99 lit. t - exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.

Art. 99¹ stipulează că există rea-credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material ori procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane. Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual.

Se impune a se preciza că, anterior adoptării Legii nr. 24/17.01.2012, publicată în M.Of. nr. 51/23.01.2012, care a modificat Legea nr. 303/2004, abaterea reglementată în prezent de art. 99 lit. h teza I era prevăzută de art. 99 lit. e din Legea nr. 303/2004, având același conținut.

Ulterior sesizării Inspecției Judiciare s-au efectuat verificări, sens în care au fost consultate evidențele Ecris ale Tribunalului București, Curții de Apel București și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție; s-au emis adrese către conducerea Tribunalului București, Curții de Apel București și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, relațiile solicitate fiind comunicate cu adresele nr. 1/4595/C/2014, nr. 2/10141/C/2014 și nr. 199/SCAF/2014; s-au atașat: fișele Ecris ale dosarului nr. 37955/3/2010, copii de pe încheierile de ședință date în acest dosar și de pe sentințele nr. 1872/06.05.2011 și nr. 252/22.01.2013, situații statistice privind volumul de activitate al Secției de Contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru anul 2013 și semestrul I al anului 2014, situații statistice privind volumul de activitate al Secției a IX -a Contencios administrativ și fiscal a Tribunalului București (în prezent secția a II -a Contencios administrativ și fiscal) pentru perioada 2010 - 2011, extras din registrul de evidență a redactării hotărârilor cu privire la sentința nr. 252/22.01.2013, pronunțată în dosarul nr. 37955/3/2010, situația la zi a hotărârilor neredactate în termenul legal (la nivelul Secției a VIII -a Contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București), situație statistică privind volumul de activitate al Secției a VIII -a Contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, aferent anilor 2011 - 2013, hotărârile nr. 23/21.12.2009, nr. 2/21.01.2010, nr. 19/05.05.2011, nr. 28/07.07.2011, nr. 42/20.10.2011 și procesele verbale ale ședinței Colegiului de conducere a Curții de Apel București.

Verificările prealabile au fost finalizate în termen legal, la data de 08.08.2014, încheindu-se în acest sens proces verbal.

În urma verificărilor efectuate au rezultat următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București sub nr. 37955/3/2010, reclamantul Dedu C. Ion a formulat, în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații, George Cristian Maior, Director al Serviciului Român de Informații, Florian Coldea - prim adjunct al Directorului Serviciului Român de Informații, Dumitru Cocoru - Adjunct al Directorului Serviciului Român de Informații și Aurelian Țolescu - ȘEF U.M. 0318 București, contestație împotriva Ordinului AP II nr. 0365/07.08.2009 și împotriva comunicării nr. 019032/07.04.2010, precum și a altor dispoziții interne conexe actelor oficiale anterior precizate, documente prin care reclamantul a fost

eliberat din funcție, pus la dispoziție pe termen de trei luni, sancționat disciplinar și i-a fost alterată aprecierea de serviciu pentru anul 2009.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 09.08.2010 și a fost repartizată în sistem informatizat, primul termen fiind alocat la 06.05.2011. Durata primului termen a fost de 11 luni.

Prin sentința nr. 1872/06.05.2011 Tribunalul a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, reținându-se, în esență, că pârâtul Serviciul Român de Informații constituie, în conformitate cu dispozițiile art. 1 din Legea nr. 14/1992, organul de stat specializat în domeniul informațiilor privitoare la siguranța națională a României, parte componentă a sistemului național de apărare, activitatea sa fiind organizată și coordonată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, ca atare fiind inclus în categoria autorităților și instituțiilor centrale, astfel încât cererile introduse împotriva actelor administrative emise de acesta se soluționează în primă instanță de către curtea de apel.

Pe rolul Curții de Apel București cauza a fost înregistrată la data de 22.11.2011. Durata primului termen a fost de cinci luni, dintre care două luni aferente vacanței judecătorești.

Amânarea dosarului a fost determinată, în general, de cauze obiective. Astfel, la termenul din 22.11.2011 instanța a pus în vedere pârâtului Serviciul Român de Informații să depună la dosar o adresă scrisă din care să rezulte nivelul de secretizare al documentelor care au stat la baza emiterii actului contestat de reclamant, iar la termenul din 06.12.2011 dosarul a fost înaintat completului imediat următor al cărui președinte deține certificat ORNISS.

La termenul din 28.02.2012 cauza a fost amânată pentru a se depune la dosar, de către pârât, actul contestat și documentația ce a stat la baza emiterii acestuia. La termenul din 24.04.2012 a fost discutat probatoriul, când instanța a încuviințat pentru reclamant proba cu înscrisuri și proba testimonială și a pus în vedere acestuia să depună la dosar un proiect de întrebări, pentru a fi, eventual, cenzurat de instanță. S-a luat act că pârâtii persoane juridice nu mai au de depus la dosar alte înscrisuri, iar termenul s-a acordat și pentru a se da posibilitatea avocatului reclamantului să efectueze demersurile necesare în vederea obținerii certificatului ORNISS pentru a avea acces la înscrisurile cu caracter „strict secret”.

Cauza a fost amânată la termenul din 19.06.2012 pentru a se lua cunoștință de înscrisurile depuse la dosar, la acest termen instanța încuviințând proba cu interogatoriul pârâtilor, sens în care a dispus comunicarea către pârâtii persoane juridice a interogatoriilor formulate de reclamant. Astfel, interogatoriile nu se află la dosar întrucât la respectivul termen instanța a dispus detașarea filelor 68-79 din dosar reprezentând interogatoriile propuse a fi administrate pârâtilor și comunicarea acestora către reprezentanții autorităților pârâte. La termenul din 15.01.2013, când au avut loc dezbaterile asupra fondului, reclamantul a fost prezent personal și

asistat de avocat și a arătat că nu mai are probe de administrat, nefăcând vreo referire la proba cu interogatoriul părților.

La termenul din 02.10.2012 s-au pus în discuție excepțiile invocate de părți, s-a amânat pronunțarea asupra acestora la 09.10.2012 și 16.10.2012 când instanța a respins excepția tardivității și excepția lipsei de interes ca neîntemeiate, fixând termen pentru continuarea judecării la 11.12.2012, pentru când părțile au fost citate. Cauza a fost amânată la cererea părții Serviciul Român de Informații, pentru imposibilitatea de prezentare a consilierului juridic, la termenul din 11.12.2012.

Dezbaterile asupra fondului au avut loc la 15.01.2013 când Curtea a respins solicitarea reclamantului de administrare în cauză a probei cu expertiza contabilă, a luat act că reclamantul renunță la audierea celui de-al doilea martor, că reclamantul nu mai are alte cereri prealabile de formulat, probe de administrat sau excepții de invocat, la fel și părții. Pronunțarea a fost amânată la 22.01.2013.

Prin sentința nr. 252/22.01.2013 Curtea de Apel București a respins acțiunea reclamantului ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție instanța a avut în vedere că, prin Ordinul nr. AP II nr. 0365/07.08.2009, emis de adjunctul directorului Serviciului Român de Informații, reclamantul a fost eliberat din funcția de colonel, șef sector I (general de brigadă), în temeiul art. 74 alin. 1, art. 76 și 78 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 și a propunerii Consiliului de judecată și aprobării conducerii Serviciului Român de Informații, prin Raportul nr. 01165097/03.08.2009, potrivit art. 20 alin. 2 din Regulamentul privind Consiliile de judecată.

De asemenea, potrivit pct. II din Ordinul contestat, ținând cont de natura faptelor pentru care a fost judecat, în temeiul art. 82 lit. a din Legea nr. 80/1995, ofițerul a fost pus la dispoziția unității în vederea clarificării suspiciunilor cu privire la întrunirea de către aceste fapte a elementelor constitutive ale unor infracțiuni.

În cuprinsul propunerii Consiliului de judecată s-au reținut următoarele abateri: a) lipsa controlului ierarhic operativ curent și neîndeplinirea obligațiilor ce-i revineau în calitate de ofițer de informații; b) abuz în funcție: efectuarea unor demersuri, în mod nejustificat de natură a aduce atingere libertăților fundamentale ale cetățenilor; ordonarea executării, în mod nejustificat, de măsuri specifice activității informațional operative de realizare a securității naționale; purtare abuzivă față de subordonați și manifestare de lipsă de respect față de superiori și egali în grad; c) nerespectarea prevederilor legale în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, prin încălcarea reglementărilor interne privind informațiile clasificate și copierea informațiilor clasificate.

Potrivit art. 74 alin. 1 din Legea nr. 80/1995, privind statutul cadrelor militare, încadrarea ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor în funcții se face ținând seama de nevoile forțelor armate, de competența și conduită morală ale acestora.

Potrivit art. 76 din același act normativ, mutarea cadrelor militare în activitate dintr-o unitate în alta, precum și schimbarea din funcții în cadrul aceleiași unități se

efectuează o singură dată pe an, cu excepția situațiilor deosebite stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale.

Conform art. 78 alin. 1, numirea în funcție și eliberarea din funcție în unitățile militare, cu excepția funcțiilor publice în care numirea se face potrivit legii, precum și detașarea cadrelor militare în condițiile art. 77 se fac, în timp de pace și în timp de război, conform competențelor stabilite prin ordin al ministrului apărării naționale.

S-a mai avut în vedere că reclamantul a susținut că a fost informat și despre Ordinul nr. 0029585/16.05.2009, prin care s-a înființat o comisie de cercetare administrativă asupra activității sale depuse în perioada 2006 - mai 2009, fără a i se preciza motivele care au stat la baza demersului menționat, iar în ședința din data de 20.05.2009, i-au fost aduse la cunoștință prevederile actelor în cauză, a contestat verbal aceste activități, însă acest fapt nu a fost menționat în niciun proces verbal, care să fie supus semnării de către părțile implicate.

De asemenea, reclamantul a arătat că în baza raportului de cercetare administrativă, document ce nu i-a fost adus la cunoștință, s-a emis Ordinul AP II nr. 0300/29.06.2009, prin care a fost trimis în fața unui consiliu de judecată pentru cercetarea unor abateri grave puse în sarcina sa și care nu au fost detaliate, în fapt și în drept, conform reglementărilor naționale. Cu toate că a contestat inițial, prin semnarea cu divergență a documentului adus la cunoștință în data de 01.07.2009, semnalând, totodată, existența unor vicii procedurale în inițierea demersului în cauză, prin nerespectarea prevederilor ordinului intern, dar și a legislației aplicabile în materie, întrucât nu i-au fost prezentate și descrise faptele pentru care era incriminat, localizarea în timp și spațiu a acestora, valorile afectate și gradul de pericol social etc., acest demers nu a fost luat în considerare de cei în drept, activitatea în sine continuând, fără clarificarea celor semnalate.

Instanța a apreciat că reclamantul recunoaște că i-au fost aduse la cunoștință motivele pentru care s-a declanșat cercetarea sa disciplinară, iar împrejurarea că obiecțiunile sale nu au fost consemnate într-un proces-verbal nu prezintă relevanță, că i-a fost adus la cunoștință raportul de cercetare administrativă, în data de 01.07.2009 și că a formulat contestație, semnalând anumite nereguli procedurale, astfel încât nu se poate reține că a fost vătămat în drepturile sale prin efectuarea cercetării administrative prealabile.

S-a mai avut în vedere că reclamantul, prin Raportul personal nr. S/1062980/21.07.2009, înaintat spre soluționare adjunctului directorului Serviciului Român de Informații a semnalat, în fapt și în drept, existența unor vicii de procedură în activitatea consiliului de judecată și chiar unele abuzuri exercitate asupra sa de reprezentanții Direcției Juridice delegați cu instrumentarea dosarului cauzei, dar nu a primit niciun răspuns în consecință.

S-a reținut, de asemenea, că rapoartele întocmite de către reclamant au fost analizate de consiliul de judecată, acestea fiind apreciate ca neîntemeiate, reclamantul având posibilitatea să se adreseze instanței de contencios administrativ,

invocând aceste neregularități, însă, în fața instanței, reclamantul se referă, la modul general, la anumite abuzuri exercitate asupra sa de către reprezentanții Direcției Juridice, fără să arate în concret ce fel de abuzuri au fost exercitate asupra sa.

Împrejurarea că reclamantului nu i s-ar fi permis angajarea unui avocat decât în ziua ședinței de judecată nu reprezintă un motiv de nulitate, întrucât, acesta a arătat că, în data de 31.07.2009, consilierul juridic desemnat din oficiu a avut posibilitatea vizualizării dosarului, semnalând, în plenul consiliului de judecată faptul că există vicii de procedură în instrumentarea cauzei, care fac dosarul nul din punct de vedere al respectării legalității specifice activității în sine, în sensul nerespectării prevederilor ordinului intern referitor la activitatea consiliului de judecată.

S-a apreciat că, astfel, reclamantului i s-a respectat dreptul la apărare și din punct de vedere al acordării asistenței juridice, iar în ipoteza în care aceste vicii de procedură nu au fost semnalate, sau au fost semnalate ulterior, din lipsă de timp, puteau fi reiterate pe calea acțiunii în instanță, lucru ce nu s-a întâmplat, reclamantul limitându-se la aprecieri cu caracter general.

Aspectele legate de faptul că, deși reclamantul a solicitat o audiență și aceasta s-a aprobat, a constatat că era întrebat despre diverse activități derulate de subordonați și alte persoane din cadrul fostei unități în care a activat ca șef de sector, nu prezintă relevanță și nu are legătură cu legalitatea actelor administrative contestate.

Instanța a mai reținut că susținerea reclamantului în sensul că în toate ordinele și comunicările emise de către conducerea Serviciului nu a fost indicată calea de atac, instanța competentă și nici termenul de depunere a contestației, documentelor de dispoziție internă emise și aprobate ierarhic superior la care a făcut referire, nu poate atrage sancțiunea nulității absolute a actelor în cauză, reclamantul trebuind să dovedească o vătămare, or, în contextul în care a urmat procedura administrativă specifică prealabilă și s-a adresat în termen instanței de contencios administrativ, nu s-a reținut o vătămare în drepturile sale, din acest punct de vedere.

În cuprinsul sentinței nr. 252/22.01.2013 s-a mai reținut că, prin adresa nr. 0193032/07.04.2010 emisă de pârât, reclamantul a fost sancționat cu „9 zile consemnare”, în temeiul art. 33 din Legea nr.80/1995, având în vedere Raportul nr. 01165097/03.08.2009 al președintelui Consiliului de judecată cu privire la abaterile disciplinare reținute în sarcina reclamantului în hotărârea adoptată și Concluziile Corpului de Control al Direcției de Securitate Internă nr. 02030842/04.03.2010; nr. 02060478/03.03.2010 și nr. 01623004/03.03.2010.

Reclamantul a susținut că, prin Comunicarea de sancționare nu se face referire la ce fapte sau abateri disciplinare sunt puse în sarcina sa și nu se precizează concret când au fost săvârșite, în ce perioadă bine definită, astfel încât dacă ar fi reținute în sarcina contestatorului, s-ar încălca practic legea, respectiv și dispozițiile art. 268 alin. 1 din Codul Muncii. Instanța a avut în vedere că termenul de

6 luni a fost împlinit cel puțin de la data de 19.11.2009, în consecință aceste fapte, și în ipoteza în care ar fi real dovedite, sunt prescrise.

Chiar dacă în cuprinsul actului administrativ nu sunt redată concret faptele, se face trimitere la acte premergătoare în care aceste fapte sunt consemnate, astfel încât nu se poate reține o nemotivare a actului administrativ din acest punct de vedere.

Instanța a avut în vedere că executarea unui act administrativ nu este o chestiune ce privește legalitatea emiterii acestuia, astfel încât nu prezintă relevanță susținerea că pârâta a pus în aplicare Ordinul AP II nr. 0365/07.08.2009 începând cu data emiterii acestuia și nu cu data aducerii la cunoștință sa, adică 19.08.2009.

De asemenea, susținerile legate de suspendarea aplicării sancțiunii, fapt înscris în Ordinul de zi pe unitate (OZU) în data de 09.04.2010, cu luare la cunoștință, dar după efectuarea unei zile de consemnare, în data de 08.04.2010, prin executarea de activități până la ora 20, iar în restul timpului, prin interzicerea părăsirii domiciliului personal, iar în urma contestației, prin adresa Direcției Juridice nr. 02033871/13.05.2010, s-a dispus că sancțiunea suspendată trebuie să i se aplice conform art. 33 din Legea nr. 80/1995, comandantul UM 0318 - București, ordonând prin OZU din data de 14.05.2010, că restul de 8 zile de "consemnare" se vor executa în perioada 14.05 - 21.05.2010, vizează tot executarea sancțiunii și nu legalitatea acesteia.

Față de aceste considerente, Curtea a respins cererile privind anularea actelor de sancționare ca neîntemeiate și, pe cale de consecință și capătul de cerere privind obligarea pârâților la plata de daune morale, întrucât izvorul răspunderii civile delictuale trebuie să conștie într-o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, în cazul în speță emiterea unor acte administrative nelegale.

Împotriva sentinței nr. 252/22.01.2013 reclamantul a formulat recurs, dosarul fiind înaintat la data de 03.07.2013 Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru soluționarea căii de atac. Primul termen a fost alocat automat la 23.10.2014, durata primului termen fiind de aproximativ un an și 4 luni.

Cererea de preschimbare a termenului de judecată, formulată de reclamant a fost respinsă prin încheierea de la termenul din 19.09.2013.

Aspectele sesizate prin interpelarea formulată vizează, pe de o parte, tergiversarea soluționării dosarului nr. 37955/3/2010 și durata procedurii, inclusiv sub aspectul acordării unor prim termene foarte lungi de către instanțele investite, în diferite stadii procesuale, cu soluționarea cauzei și sub aspectul depășirii termenului de redactare a sentinței nr. 252/22.01.2013 și pe de altă, modul de instrumentare a dosarului nr. 37955/3/2010 și soluția pronunțată, apreciată de semnatarul interpelării ca fiind motivată lacunar, neconcludent și chiar illogic, în contradicție probele administrate și normele de drept incidente în speță (inclusiv cu cele ale Convenției

Europene a Drepturilor Omului, relativ la sancțiunea disciplinară „consemnare” aplicată reclamantului și considerată de instanță ca fiind legală).

Prin raportare la aspectele astfel sesizate și la datele rezultate din verificările prealabile efectuate și expuse pe larg în cele ce preced, se impun următoarele precizări:

În ceea ce privește tergiversarea soluționării cauzei și durata procedurii în dosarul nr. 37955/3/2010, întrucât în dreptul intern nu sunt reglementate aspectele privind durata rezonabilă de soluționare a cauzelor (care este aceasta în diferite materii și criteriile în funcție de care se stabilește), aprecierea caracterului rezonabil al duratei unei proceduri se va face prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Conform hotărârilor pronunțate de Curte (printre multe altele, Frydlander împotriva Franței, nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII, Cârstea și Grecu împotriva României, nr. 56.326/00, § 40, M.Of. nr. 485 din 19/07/2007) această apreciere se face în funcție de circumstanțele cauzei și ținând seama de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul părților și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile în cauză.

Având în vedere intervalul de timp care a trecut de la data înregistrării cauzei, inițial, pe rolul Tribunalului București - 09.08.2010 - până în prezent, când cauza se află, în recurs, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu termen 23.10.2014, urmează a se analiza motivele care au condus la această durată a cauzei (de aproximativ 4 ani și 2 luni), pentru a stabili dacă a fost justificată de motive obiective, dacă s-au încălcat dispozițiile privind judecarea cu celeritate a cauzelor și dacă aceasta se datorează unor motive imputabile judecătorilor care au participat la soluționarea cauzei și dacă au fost încălcate cu rea credință sau gravă neglijență norme de procedură.

În acest sens se impune a se reține, cu prioritate, că din durata totală a procedurii, durata însumată a primelor termene acordate la înregistrarea cauzei la Tribunalul București, respectiv Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție este de 2 ani și 8 luni.

Astfel, așa acum s-a reținut și în cele anterior expuse, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 09.08.2010 și a fost repartizată în sistem informatizat, primul termen fiind alocat la 06.05.2011 -durata primului - 11 luni. Ulterior declinării competenței de soluționare, pe rolul Curții de Apel București cauza a fost înregistrată la data de 22.06.2011, iar primul termen a fost alocat automat la 22.11.2011 - durata primului termen - 5 luni, dintre care două luni aferente vacanței judecătorești. În recurs, cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 03.07.2013, iar primul termen a fost alocat automat la 23.10.2014 - durata primului termen - aproximativ un an și 4 luni.

Primul termen a fost alocat, atât la nivelul Tribunalului București, cât și la Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit parametrilor utilizați de aplicația Ecris și această măsură - stabilirea unui prim termen cu o durată mare - a fost justificată de motive obiective și nu se datorează unor cauze imputabile judecătorilor, care să fi încălcat cu rea credință sau gravă neglijență norme de procedură.

Principalele motive ce au condus la alocarea unor termene foarte lungi la repartizarea cauzelor în materia contenciosului administrativ și fiscal sunt volumul mare de activitate, în creștere permanentă și, în ceea ce privește Tribunalul București și Curtea de Apel București și implementarea Programului privind stabilirea volumului optim de muncă și asigurarea calității activității în instanță.

Față de situația concretă a fiecărei instanțe (schema de personal neocupată integral sau subdimensionată, lipsa sălilor de judecată, existența unor loturi de dosare, etc), cele două cauze principale conduc la stabilirea unor termene de repartizare foarte variate, la nivelul diferitelor instanțe.

Tribunalul București și Curtea de Apel București au implementat hotărârile nr. 2119/03.12.2009, nr. 945/2010 și nr. 976/23.10.2012 ale Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la aprobarea Programului privind stabilirea volumului optim de muncă și asigurarea calității activității în instanțe.

Se impune a se reține că, prin Hotărârea nr. 161/13.02.2013, Consiliul Superior al Magistraturii a aprobat continuarea programului privind volumul optim de muncă și asigurarea calității activității la instanțele judecătorești și pe parcursul anului 2013, precum și pe viitor. În acest sens s-a reținut că, dosarelor aflate pe rolul instanțelor la data de 15.02.2013 (repartizate completelor de judecată cu termene în 2013) li se adaugă cauzele nou intrate după această dată. Cauzele înregistrate după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă urmează a fi soluționate potrivit noii reglementări. În aceste condiții, având în vedere încărcătura de cauze deja aflate pe rol, instrumentarea concomitentă, de îndată, a cauzelor înregistrate după data de 15.02.2013, ar determina depășirea peste limitele rezonabilității și peste limitele fizice a încărcăturii pe judecător. S-a constatat că toate acestea sunt confirmate și din punct de vedere statistic, datele fiind expres indicate în cuprinsul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 976/23.10.2012 prin care s-a apreciat că singura soluție viabilă pentru evitarea acestei situații și pentru desfășurarea actului de justiție în condiții de normalitate este continuarea într-o formă adaptată a programului privind volumul optim de activitate al instanțelor.

Limitarea numărului de cauze nou intrate (indiferent de momentul sesizării instanței) la un număr predeterminat de puncte de încărcare pe complet, s-a apreciat că va conduce, în mod evident, la fluidizarea circuitului instanței, la

păstrarea unei încărcături rezonabile pe magistrat, respectiv grefier, dar și la creșterea calității actului de justiție.

Păstrarea numărului de 5060 de puncte va face ca dosarele să ajungă progresiv în responsabilitatea completului, iar judecătorul, la termenul stabilit de aplicația Ecris, va fi obligat ca, de îndată, să treacă la administrarea procedurii scrise.

Cât privește aspectul referitor la prelungirea intervalului până la care se acordă primul termen de judecată la nivelul instanțelor aglomerate, așa cum a fost relevat și în cuprinsul hotărârilor anterioare, aceasta nu este cauzată de aplicarea programului în sine, ci de numărul excesiv de dosare cu care sunt învestite instanțele și personalul insuficient al acestora. S-a mai apreciat că intervalul de timp de la înregistrarea dosarului până la stabilirea primului termen de judecată nu este cel care determină în mod necesar afectarea termenului rezonabil; dimpotrivă, prin toate celelalte aspecte pozitive, expuse în hotărâre, privind creșterea calității actului de justiție, poate contribui chiar la respectarea acestuia.

La nivelul Secției a IX - a (actualmente secția a II -a) Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului București, în cursul anilor 2010 și 2011 au fost supuse aprobării Colegiului de Conducere și implementate prin Hotărârile nr. 2/07/01/2010 și nr. 33/19.11.2010 ale Colegiului de Conducere măsurile necesare punerii în aplicare a Programului privind stabilirea volumului optim de muncă și asigurarea calității activității în instanțe.

În ceea ce privește durata primului termen stabilit în dosarul nr. 37955/3/2010, aceasta a fost consecința necesității asigurării unui volum de muncă optim, influențat de complexitatea fiecărei ședințe de judecată, numărul completelor de judecată și volumul de activitate existent la nivelul instanței. Intervalul primului termen de judecată nu poate fi analizat independent de resursele umane disponibile la nivelul secției. Astfel, pe parcursul anului 2010, în cadrul secției și-au desfășurat activitatea un număr de 18 judecători, inclusiv președintele de secție, cu mențiunea că un judecător a promovat la Curtea de Apel București începând cu 26.11.2010; la nivelul anului 2011 numărul mediu de judecători ce au funcționat în secție a fost de 17.

Pe rolul Secției a IX - a de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului București s-au înregistrat în anul 2010 un număr de 14.061 dosare, dintre care 10.354 dosare nou intrate și 3.707 dosare stoc, fiind soluționate 7.933 dosare; în anul 2011 s-au înregistrat un număr de 15.768 dosare, dintre care 9640 dosare nou intrate și 6.128 dosare stoc, fiind soluționate 8.989 dosare.

La Curtea de Apel București s-au implementat hotărârile nr. 2119/03.12.2009, nr. 945/2010 și nr. 976/23.10.2012 ale Consiliului Superior al Magistraturii. În acest sens s-au stabilit 3 categorii de termene (scurt, mediu și lung), alocate pentru stabilirea primului termen de judecată și s-a stabilit un număr

maxim de dosare nou intrate, potrivit specificului fiecărei secții care judecă în funcție de specializare (inclusiv pentru Secția a VIII - a Contencios Administrativ și Fiscal), diferențiat, în raport cu volumul de activitate și cu nevoile specifice ale fiecărei secții specializate din cadrul curții. Implementarea măsurilor s-a realizat treptat, prin punerea în aplicare a următoarelor Hotărâri ale Colegiului de Conducere: nr. 23/21.21.12.2009, nr. 2/21.01.2010, nr. 19/05.05.2011, nr. 27/07.07.2011 și nr. 42/20.10.2011.

În ceea ce privește dosarul nr. 37955/3/2010 s-a apreciat de către conducerea Curții că termenul de 5 luni alocat la primirea dosarului, dintre care 2 luni aferente perioadei vacanței judecătorești, prin raportare la volumul mare de activitate al secției, nu este unul excesiv, ci dimpotrivă, eforturile depuse de personalul instanței au fost semnificative pentru ca judecata să se realizeze în termene rezonabile.

Astfel, pe rolul Secției a VIII - a Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București s-au înregistrat în anul 2011 un număr de 17.480 dosare, dintre care 10.466 dosare nou intrate și 7.014 dosare - stoc, fiind soluționate 11.839 dosare; în anul 2012 s-au înregistrat un număr de 17.087 dosare, dintre care 11.446 dosare nou intrate și 5.641 dosare - stoc, fiind soluționate 12.465 dosare; în anul 2013 s-au înregistrat un număr de 17.965 dosare, dintre care 13.343 dosare nou intrate și 4.622 dosare - stoc, fiind soluționate 11.204 dosare. Încărcătura medie/judecător, la nivelul Secției a VIII - a Contencios Administrativ și Fiscal a fost în mod constant mai mare decât cea înregistrată la nivelul Curții: pentru anul 2011, încărcătura medie/judecător la nivelul Curții a fost de 880 dosare (operativitatea medie/judecător fiind de 644), iar la nivelul secției încărcătura medie a fost de 995 dosare, iar operativitate medie de 650; pentru anii 2012 și 2013, încărcătura medie/judecător la nivelul Curții a fost de 837 dosare, respectiv de 876 dosare (operativitatea medie/judecător fiind de 639, respectiv 613), iar la nivelul secției încărcătura medie a fost de 941 dosare, respectiv 1129 dosare, iar operativitate medie de 653, respectiv 651.

Și în cazul Înaltei Curți de Casație și Justiție volumul mare de activitate (în condițiile menținerii aceleiași scheme de personal) a fost principala cauză ce a determinat acordarea unui prim termen cu o durată mare.

Astfel, pe rolul Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-au înregistrat în anul 2012 un număr de 11.761 dosare, dintre care 8.354 dosare nou intrate și 3.407 dosare aflate în stoc, fiind soluționate 5.445 dosare; în anul 2013 s-au înregistrat un număr de 11.655 dosare, dintre care 6.256 dosare nou intrate și 5.399 dosare aflate în stoc, fiind soluționate 6.863 dosare.

Pe parcursul anului 2012, Secția de contencios administrativ și fiscal a funcționat cu un deficit de judecători, ceea ce a determinat desființarea unui complet de judecată, prin Hotărârea nr. 14 din data de 21 noiembrie 2011 a Colegiului de

conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Deficitul de judecători în funcție s-a perpetuat inclusiv în prima jumătate a anului 2013, respectiv până în luna iunie 2013, când au fost ocupate 5 posturi vacante de judecător. Ocuparea posturilor vacante a permis reînființarea Completului nr. 2 al secției, care a fost aprobată prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 4 noiembrie 2013, complet care a avut ședințe de judecată începând cu luna ianuarie 2014.

În consecință, în primele 5 luni ale anului 2013, secția și-a desfășurat activitatea cu un număr de 20 de judecători, fiind vacante 6 posturi de judecători. Începând cu luna iunie 2013, în cadrul secției și-au desfășurat activitatea 25 de judecători. Pe întreaga perioadă a anului 2013 a fost vacant un post de judecător.

În luna decembrie 2013, secției i-a fost repartizat un post suplimentar de judecător prin trecerea, pentru o perioadă de 1 an, a unui post vacant din schema de personal a Secției I civile.

Se impune a se reține că, în cursul anului 2013, când activitatea programată era dimensionată pentru soluționarea cauzelor cărora le este aplicabil Codul de procedură civilă din 1865 (cauze înregistrate pe rolul secției încă din anul 2012), fiecare complet și magistrații-asistenți alocați acestuia au desfășurat și activitatea aferentă pregătirii dosarelor și procedurii de filtrare a recursurilor înregistrate pe rolul secției în perioada 15 februarie - 31 decembrie 2013, cărora le este aplicabil Codul de procedură civilă din 2010.

Sub acest aspect, în cauzele pe Codul de procedură civilă din 2010 este de menționat faptul că activitatea de pregătire a dosarelor și procedura de filtrare presupune, în mod efectiv, rularea în mai multe rânduri a fiecărei cauze (verificarea îndeplinirii cerințelor de formă, comunicarea lipsurilor cererii, verificarea complinirii lipsurilor, întocmirea raportului asupra admisibilității în principiu a recursurilor, analiza raportului în completul filtru, soluționarea recursului în temeiul art. 493 alin 5 și 6 din Codul de procedură civilă din 2010 ori admiterea în principiu a recursului și fixarea termenului de judecată pe fond), activitate care încă nu este cuantificată din punct de vedere statistic, dar care se suprapune cu activitatea aferentă soluționării cauzelor pe Codul de procedură civilă din 1865.

Altfel spus, activitatea aferentă cauzelor pe Codul de procedură civilă din 2010 presupune rularea fiecărei cauze de cel puțin 4 ori până la momentul soluționării sau fixării termenului de judecată pe fond, ceea ce, în anul 2013, reprezintă o încărcătură suplimentară de circa 116 dosare/complet, respectiv 58 de dosare/magistrat-asistent, ceea ce în termeni de dosare rulate reprezintă 464 de dosare/judecător, respectiv 232 de dosare/magistrat-asistent.

Se impune a se reține și faptul că, în scopul reducerii volumului de activitate, care a înregistrat o creștere continuă în perioada 2006-2012 (numărul cauzelor pe rol în anul 2012 - 11.761 de dosare - fiind cu 77% mai mare comparativ cu anul

2006 - 6.631 de dosare), cu consecința reducerii duratei primului termen de judecată în recurs, Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a formulat, la sfârșitul anului 2012, propuneri de modificare a normelor de competență în materia contenciosului administrativ și fiscal. O parte din propunerile formulate de secție au fost materializate în cuprinsul Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și al Legii nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Pentru a putea fi asigurată degrevarea imediată a activității Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție de litigiile în privința cărora au fost modificate normele de competență prin Legea nr. 2/2013, art. XXIII din lege a prevăzut că, în cazurile de modificare a competenței, dosarele se trimit, pe cale administrativă, la instanțele devenite competente să le judece. În consecință, în perioada februarie - aprilie 2013, la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a fost derulată procedura de scoatere de pe rol și de trimitere la curțile de apel, pe cale administrativă, a recursurilor pendinte la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit modificării normelor de competență, au fost date în competența acestor instanțe.

În concluzie, rezultă din cele anterior prezentate, că stabilirea termenelor utilizate de Tribunalul București, Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție la repartizarea cauzelor în materia contenciosului administrativ și fiscal are în vedere cele două coordonate principale - volum de activitate înregistrat de instanțe și, în situația Tribunalului București și a Curții de Apel București și implementarea Programului privind stabilirea volumului optim de muncă și asigurarea calității activității în instanțe, care constituie astfel cauze obiective de temporizare a procedurii (în situația stabilirii unui prim termen foarte lung).

În ceea ce privește termenele acordate în procedura de instrumentare a cauzei, cât aceasta s-a aflat pe rolul Curții de Apel București, din analiza încheierilor de ședință rezultă că acestea au fost, în general, justificate de motive obiective: pentru a se comunica nivelul de secretizare al documentelor care au stat la baza emiterii actului contestat de reclamant, pentru a se înainta dosarul unui completul al cărui președinte deține certificat ORNISS, pentru a se depune la dosar actul contestat și documentația ce a stat la baza emiterii acestuia; pentru discutarea probatoriului și administrarea acestuia, pentru a se da posibilitatea părților să ia cunoștință de înscrisurile depuse la dosar, pentru a se discuta și soluționa excepțiile invocate de părți. Durata termenelor a fost determinată de gradul de încărcătură al ședințelor de judecată.

Desfășurarea procedurii s-a făcut, în general, în limita cadrului legal descris de dispozițiile legale incidente (cu interpretările pe care unele dintre acestea le pot

determina), atrăgând o durată a procedurii, în primă instanță, de un an și 7 luni (dintre care 5 luni reprezintă, așa cum s-a reținut și în precedent, durata primului termen). Această durată nu decurge însă din conduite ale judecătorului cauzei care să îndeplinească elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h teza I din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată, măsurile dispuse neputând fi caracterizate ca unele de nerespectare în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor.

Sentința nr. 252/22.01.2013 pronunțată în dosarul nr. 37955/3/2010 a fost redactată și predată la mapa de hotărâri la data de 06.06.2013, așa cum rezultă din registrul de evidență a redactării hotărârilor.

Conform prevederilor art. 264 alin. 1 Cod procedură civilă (în vigoare la data pronunțării sentinței menționate mai sus) motivarea hotărârii se va face în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare.

Sentința nr. 252/22.01.2013, ce a revenit spre motivare domnului judecător Pătrașcu Horațiu, a fost redactată și predată la mapa de hotărâri la data de 06.06.2013, constatându-se că aceasta nu a fost motivată și tehnoredactată în termenul legal.

Conform dispozițiilor art. 99 lit. h teza a II - a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, modificată și republicată, constituie abatere disciplinară întârzierea repetată în efectuarea lucrărilor, din motive imputabile.

Pentru a analiza cauzele care au determinat nerespectarea acestei obligații, în condițiile lipsei unor criterii stabilite de lege, urmează a se avea în vedere volumul de activitate al judecătorului în perioada respectivă, precum și condițiile în care își desfășoară activitatea.

În acest sens, exercitarea în mod eficient a atribuțiilor prevăzute de lege în sarcina judecătorului presupune nu numai o obligație din partea acestuia din urmă, ci și o obligație corelativă a statului de creare a condițiilor de muncă adecvate.

Din datele statistice cu privire la volumul de activitate furnizate de Curtea de Apel București reiese că în anul 2011 domnul judecător Pătrașcu Horațiu a participat la 38 ședințe de judecată, a rulat un număr de 1210 dosare și a soluționat un număr de 612 dosare; în perioada 01.01.2012 - 31.12.2012 domnul judecător Pătrașcu Horațiu a participat la 38 ședințe de judecată, a rulat un număr de 1212 dosare și a soluționat un număr de 669 dosare; în perioada 01.01.2013-31.12.2013 domnul judecător Pătrașcu Horațiu a participat la 41 ședințe de judecată, a rulat un număr de 1093 dosare și a soluționat un număr de 630 dosare.

Trebuie avut în vedere și faptul că activitatea judecătorului nu se limitează la redactarea hotărârilor judecătorești, ci o mare parte a timpului de lucru este afectată studiului dosarelor din fiecare ședință, participării la ședința de judecată, precum și verificării și semnării încheierilor de ședință din dosarele rulate.

Ținând cont de încărcătura secției din care face parte domnul judecător, complexitatea cauzelor cu soluționarea cărora este investit, de perioada de timp pe care trebuie să o dedice studiului dosarelor din fiecare ședință, verificării și semnării încheierilor de ședință din dosarele rulate, realizării atribuțiilor nonjurisdicționale, se poate aprecia că redactarea cu întârziere a sentinței nr. 252/22.01.2013 nu este rezultatul activității necorespunzătoare a judecătorului, ci s-a datorat unor cauze obiective, activitatea sa fiind afectată de numărul mare de lucrări pe care trebuia să le efectueze, consecință a volumului de activitate înregistrat la nivelul Secției a -VIII - a Contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel București.

În ceea ce privește criticile aduse modului de instrumentare și de soluționare a dosarului nr. 37955/3/2010 de către Curtea de Apel București se impune a se reține că, potrivit art. 97 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. Exercițarea acestui drept nu poate însă pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

Conform dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată și modificată, hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale, iar în condițiile art. 46 alin. 2 teza finală din aceeași lege, verificările privind respectarea obligațiilor statutare și a regulamentelor de către judecători trebuie să respecte principiile independenței judecătorilor și supunerii lor numai legii, precum și autoritatea de lucru judecat.

Constituția României, republicată, prin art. 124 al. 3 și Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, prin art. 2 alin. 3, dispun că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Rezultă că legalitatea și temeinicia soluțiilor pronunțate de instanțe nu pot fi analizate în cadrul verificărilor efectuate de Inspecția Judiciară. Stabilirea situației de fapt pe baza probatoriului administrat în cauză, aprecierea asupra probatoriului, pertinent, necesar și util soluționării unei cauze, interpretarea probelor, interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, raționamentul logico-juridic ce stă la baza pronunțării unei anumite soluții și unei anumite hotărâri judecătorești, reprezintă elemente esențiale ale activității de judecată, ce nu pot fi cenzurate în cadrul verificărilor administrative ce se efectuează de către Inspecția Judiciară, fiind supuse exclusiv controlului judiciar exercitat în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

În cauza ce face obiectul verificărilor Curtea de Apel București -completul investit cu soluționarea dosarului nr. 37955/3/2010 - a argumentat măsurile dispuse

și soluția dată, urmând ca instanța de control judiciar să analizeze, în cadrul căii de atac promovate de reclamant, legalitatea hotărârii astfel pronunțate.

Reținerea indiciilor cu privire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată, este condiționată de modul în care trebuie definită noțiunea de gravă neglijență și cea de rea credință. La conturarea acestor noțiuni trebuie avute în vedere normele constituționale prevăzute la art. 124 alin. 3, anterior citate, conform cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta înseamnă că, în interesul respingerii influențelor nepermise, hotărârile judecătorești sunt, ca principiu, scoase de sub imperiul unei autorități de supraveghere.

Împrejurarea că situația de fapt și cea de drept pot fi interpretate uneori în moduri diferite și pot fi susținute cu argumente este de esența jurisdicției. Prin urmare, în măsura în care este vorba despre esența activității de judecată, măsurile de supraveghere pot fi considerate admisibile în mod excepțional, numai dacă este vorba de o greșeală evidentă, neîndoielnică, căreia îi lipsește chiar și cea mai slabă justificare, situație ce nu se regăsește în cauza anterior menționată. Instanța a argumentat măsurile dispuse și soluția pronunțată și nu se poate reține că astfel judecătorul a nesocotit din gravă neglijență sau rea credință anumite dispoziții legale, ci a realizat o interpretare a normelor legale incidente și a situației de fapt dedusă judecării, aspect ce constituie un atribut esențial al activității de judecată propriu zise.

Prin adresa comunicată la dosarul nr. 37955/3/2010, pentru termenul din 06.12.2011, de pârâul Serviciul Român de Informații, s-a arătat că documentele ce au stat la baza emiterii actului contestat de reclamant conțin informații ce fac parte din categoria secretelor de stat și secretelor de serviciu, devenind astfel incidente dispozițiile legale privind protecția informațiilor clasificate (fiind și motivul pentru care dosarul a fost înaintat unui complet al cărui titular deține certificat ORNISS).

În această situație, păstrarea și accesul la respectivele documente se poate realiza doar în condițiile normelor speciale, părțile din dosar și apărătorii acestora fiind supuși aceluiași exigențe.

Conform art. 2 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, accesul la informațiile clasificate este permis numai în cazurile, în condițiile și prin respectarea procedurilor prevăzute de lege.

Art. 28 din același act normativ prevede că accesul la informații secrete de stat este permis numai în baza unei autorizații scrise, eliberate de conducătorul persoanei juridice care deține astfel de informații, după notificarea prealabilă la Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat. Autorizația se eliberează pe niveluri de secretizare, prevăzute la art. 15 lit. f), în urma verificărilor efectuate cu acordul scris al persoanei în cauză asupra acestora. Persoanele juridice, cu excepția

celor prevăzute la art. 25 alin. (2) și (3), notifică Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat eliberarea autorizației de acces.

Aceste dispoziții sunt aplicabile și informațiilor secrete de serviciu.

Conform art. 24 informațiile clasificate potrivit art. 15 lit. f) pot fi declassificate prin hotărâre a Guvernului, la solicitarea motivată a emitentului.

Declasificarea ori trecerea la un nivel inferior de clasificare este realizată de persoanele sau autoritățile publice competente să aprobe clasificarea și nivelul de secretizare a informațiilor respective.

Art. 39 prevede că încălcarea normelor privind protecția informațiilor clasificate atrage răspunderea disciplinară, contravențională, civilă sau penală, după caz.

Potrivit art. 33 din HGR nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, accesul la informații clasificate este permis cu respectarea principiului necesității de a cunoaște numai persoanelor care dețin certificat de securitate sau autorizație de acces, valabile pentru nivelul de secretizare al informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

Potrivit art. 1 din HGR nr. 781/2002, privind protecția informațiilor secrete de serviciu, standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, se aplică în mod corespunzător și informațiilor secrete de serviciu în ceea ce privește: clasificarea, declassificarea și măsurile minime de protecție; regulile generale de evidență, întocmire, păstrare, procesare, multiplicare, manipulare, transport, transmitere și distrugere; obligațiile și răspunderile ce revin conducătorilor autorităților și instituțiilor publice, agenților economici și altor persoane juridice; accesul cetățenilor străini, al cetățenilor români care au și cetățenia altui stat, precum și al persoanelor apatride la informații clasificate și în locurile în care se desfășoară activități, se expun obiecte sau se execută lucrări din această categorie; exercitarea controlului asupra măsurilor de protecție.

Documentele depuse de pârâți, la solicitarea instanței sau pentru realizarea apărării în dosarul nr. 37955/3/2010, care aveau caracter secret au fost înaintate compartimentului „Documente clasificate” din cadrul Curții de Apel București. Apărătorul reclamantului a învederat instanței, la termenul din 24.04.2012, că a formulat cerere pentru obținerea certificatului ORNISS, dispunându-se amânarea, inclusiv pentru a se da posibilitatea acestuia să desfășoare diligențele necesare în acest sens. Accesul reclamantului la documentele conținând informații clasificate se putea realiza doar în condițiile prevăzute de legislația în materie, instanța de judecată procedând în consecință.

Un alt aspect invocat în cuprinsul interpelării se referă la faptul că președintele completului de judecată investit cu soluționarea dosarului nr.

37955/3/2010 deținea certificat ORNISS, care i-a fost validat de pârâul Serviciul Român de Informații și care i-a asigurat acestuia accesul la documente la care reclamantul nu a avut acces, existând astfel, în opinia semnatarului interpelării, suspiciuni întemeiate cu privire la independența și imparțialitatea magistratului.

În acest sens se impune a se reține că, potrivit art. 141 din HGR nr. 585/2002 (incidente la data instrumentării și soluționării dosarului de către Curtea de Apel București) acordarea certificatului de securitate - anexa nr. 12 - și autorizației de acces la informații clasificate - anexa nr. 13, potrivit nivelului de secretizare, este condiționată de avizul autorității desemnate de securitate. În vederea eliberării certificatului de securitate/autorizației de acces conducătorul unității solicită în scris ORNISS, conform anexei nr. 14, efectuarea verificărilor de securitate asupra persoanei care urmează să aibă acces la informații secrete de stat. În funcție de avizul comunicat de autoritatea desemnată, ORNISS va aproba eliberarea certificatului de securitate sau autorizației de acces și va încunoștința oficial conducătorul unității. După obținerea aprobării menționate la alin. (4), conducătorul unității va notifica la ORNISS și va elibera certificatul de securitate sau autorizația de acces, conform art. 154.

Conform art. 142, certificatul de securitate sau autorizația de acces se eliberează numai în baza avizelor acordate de autoritatea desemnată de securitate în urma verificărilor efectuate asupra persoanei în cauză, cu acordul scris al acesteia.

Potrivit art. 3 din același act normativ, Autoritatea Desemnată de Securitate - ADS - este instituția abilitată prin lege să stabilească, pentru domeniul său de activitate și responsabilitate, structuri și măsuri proprii privind coordonarea și controlul activităților referitoare la protecția informațiilor secrete de stat. Sunt autorități desemnate de securitate, potrivit legii: Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției, Serviciul Român de Informații.

Art. 152 prevede că verificarea în vederea avizării pentru accesul la informații secrete de stat se efectuează cu respectarea legislației în vigoare privind responsabilitățile în domeniul protecției unor asemenea informații, de către mai multe instituții (fiecare cu o arie de competență strict determinată), printre care se numără și Serviciul Român de Informații.

În ipoteza în care verificarea în ceea ce îl privește pe judecătorul cauzei, în vederea avizării pentru accesul la informații clasificate a fost realizată de Serviciul Român de Informații, această împrejurare nu se constituie într-un motiv de abținere/recuzare/incompatibilitate, așa cum acestea erau expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 24 și următoarele din vechiul Cod de procedură civilă (în forma în vigoare la data instrumentării dosarului nr. 37955/3/2010 de către Curtea de Apel București).

Judecătorul cauzei nu a apreciat că independența sau imparțialitatea sa au fost afectate de împrejurarea că deținea la respectivul moment certificat ORNISS și de aceea că una dintre părți - Serviciul Român de Informații are calitatea de Autoritate Desemnată de Securitate (*independența* fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii, fără nicio intervenție/influență externă, capacitatea de a conștientiza factorii externi ce influențează sau creează aparența unei influențe, precum și capacitatea de a respinge factorii de natură externă ce influențează sau creează aparența unei influențe, iar *imparțialitatea*, calitatea de a fi nepărtinitor, obiectiv, capabil de a face o apreciere justă și obiectivă, absența părtinirii reale sau doar percepute).

Dacă reclamantul a apreciat că, din motivele la care face referire, judecătorul cauzei nu este imparțial și independența i-a fost afectată, astfel că nu beneficiază de un proces echitabil, avea posibilitatea de a apela la instrumentele procedurale puse la dispoziție și de a formula cerere de recuzare, fără a proceda în acest sens.

Concluziile desprinse din cele prezentate sunt următoarele:

I. Stabilirea termenelor utilizate de Tribunalul București, Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție la repartizarea cauzelor în materia contenciosului administrativ și fiscal, are în vedere, în principal, volumul de activitate înregistrat de instanțe și, în situația Tribunalului București și a Curții de Apel București și implementarea Programului privind stabilirea volumul optim de muncă și asigurarea calității activității în instanțe, care constituie astfel cauze obiective de temporizare a procedurii (în situația stabilirii unor prim termene foarte lungi).

În ceea ce privește termenele acordate în procedura de instrumentare a cauzei, cât aceasta s-a aflat pe rolul Curții de Apel București, din analiza încheierilor de ședință rezultă că acestea au fost, în general, justificate de motive obiective, expuse pe larg în cuprinsul notei. Desfășurarea procedurii s-a făcut, în general, în limita cadrului legal descris de dispozițiile legale incidente, atrăgând o durată a procedurii, în primă instanță, de un an și 7 luni (dintre care 5 luni reprezintă durata primului termen). Această durată nu decurge însă din conduite ale judecătorului cauzei care să îndeplinească elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h teza I din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată, măsurile dispuse neputând fi caracterizate ca unele de nerespectare în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor.

II. Depășirea termenului legal de redactare a sentinței nr. 252/22.01.2013 pronunțată în dosarul nr. 37955/3/2010 este consecința unor cauze obiective: volumul mare de activitate al secției din care face parte judecătorul redactor - Secția a -VIII - a Contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București,

complexitatea cauzelor cu soluționarea cărora este investit, perioada de timp pe care trebuie să o dedice studiului dosarelor din fiecare ședință, verificării și semnării încheierilor de ședință din dosarele rulate și realizării atribuțiilor nonjurisdicționale, nefiind rezultatul activității necorespunzătoare a magistratului.

III. Față de datele rezultate din verificările prealabile nu se poate reține că, în instrumentarea și soluționarea dosarului nr. 37955/3/2010, judecătorul cauzei a nesocotit din gravă neglijență sau rea credință anumite dispoziții legale, ci a realizat o interpretare a normelor legale incidente și a situației de fapt dedusă judecării, aspect ce constituie un atribut esențial al activității de judecată propriu zise. În cauza ce face obiectul verificărilor, Curtea de Apel București - completul investit cu soluționarea dosarului nr. 37955/3/2010 - a argumentat măsurile dispuse și soluția dată, urmând ca instanța de control judiciar să analizeze, în virtutea competențelor sale, în cadrul căii de atac promovate de reclamant, legalitatea hotărârii astfel pronunțate.

IV. Datele concrete ale cauzei nu conduc la concluzia existenței unor indicii cu privire la nerespectarea de către magistratul investit cu soluționarea dosarului nr. 37955/3/2010 a îndatoririi de a se abține (când a cunoscut existența uneia din cauzele prevăzute de lege pentru abținerea sa).

Cu deosebită considerație,

Pentru Robert Marius CAZANCIUC, ministrul justiției, semnează

Liviu STANCU

Secretar de Stat